

Kávézz Jézussal!

***Böjti gondolatok
napról - napra***

Március 13. - hétfő

Jer 45,5

„Mert most veszedelmet hozok minden emberre- így szól az Úr-, de te életedet ajándékkal kapod, bárhová mégy.”

Ha az életünket egy hajóúthoz hasonlítjuk, akkor bizony ki kell mondanunk, hogy az időjárás viszontagságainak kitéve minden előfordulhat. Az életünk nem mindig olyan, mint egy napsütéses, szélcsendes hajókázás. A tenger veszélyes hely, jöhetnek viharok, hatalmas hullámok, amikor veszélybe kerülhet a hajónk. Ha úgy látjuk, hogy a hajónk akár el is süllyedhet, akkor elkezdjük kidobálni a dolgainkat. Egyre több mindent kidobunk a tengerbe, és csak a legszükségesebbet tartjuk a hajóban. Ilyenkor válik igazán egyértelművé, hogy mi is az igazán fontos!

Néha szükség van arra, hogy mi is számvetést tartsunk. Érdemes lehet ezen a mai reggelen és az idejében számbavenni a kincseinket, amiket fontosnak tartunk. Vajon miért olyan fontosak ezek számunkra? Mi az, amit feltétlenül a hajóban akarsz tartani, és mi az, amit könnyebben vagy nehezebben, de ki tudsz dobni onnan?

A hajónkból a tengerbe vetett, fontosnak hitt kincseket kidobálva látszólag szegényebbé válunk, de a szegénység kincsükké lehet. Miért? Mert megláthatjuk, hogy mi az igazán fontos az életben!

Amikor ezt átéljük, a vihar elcsendesedik körülöttünk és bennünk és meglátjuk magának az életnek az értékességét. Jobban Isten szemével kezdjük látni az életünket és a fontossági sorrendeket. Végül megérthetjük, hogy Istennek nem a mi dolgaink a fontosak, hanem mi magunk. Minket soha nem vet ki a tengerbe, hanem segíti, hogy mi magunk biztonságosan kikössünk. Lássuk meg életünk hajójában az Istent! Jöhetnek viharok, veszedelmek, de ő meg fogja menteni az életünket! Ez adjon nekünk erőt minden napon!

Baloghné Oravetz Anett

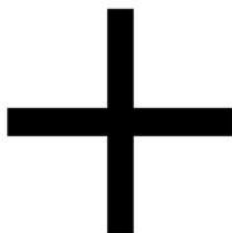
Március 14. - kedd

Lk. 8, 1-2

„Ezután városról városra és faluról falura járt, és hirdette az Isten országának evangéliumát. Vele volt a tizenkettő és néhány asszony, akiket gonosz lelkektől szabadított meg, és betegségekből gyógyított meg: Mária, akit Magdalainak neveztek, akiből hét ördög ment ki.”

Elég sokkoló ez a kép, ami ma reggel elénk tárul. Az egyik oldalon ott van Jézus, a maga tisztaságával. Ott vannak a tanítványok a maguk emberségükkel és esetlenségükkel. És előttünk vannak az asszonyok is, akiket Jézus gonosz lelkektől szabadított meg. Ezek közül pedig kiemelkedik Magdalai Mária, akiből Jézus nem is egy, hanem hét ördögöt űzött ki. Nagyon horrorisztikus ez a kép. De Jézust ez nem érdekli. Ő hatalmasabb mindennél. Ő még az olyan személyt is feltudja használni, akiről mi, emberek már rég lemondunk, vagy messziről kerüljük. De Jézus nem mond le róla és nem is kerüli. Sőt Jézus odamegy hozzá, megszabadítja az életét az ilyen embernek és egy teljesen új lehetőséget, egy új kezdetet ad neki. Ami nem is akármilyen lehetőség. Mert itt az evangélium hirdetéséről van szó. Magdalai Mária pedig, akiben egyszer hét ördög ment ki Jézus evangéliumát hirdeti. Jelenleg itt vagyunk a börtön időszakában, amikor talán mindent sokkal feketébbnek és fehérebbnek látunk. És aztán jön Jézus, aki mindent felborít és aki mindent megváltoztat. A negatív előjeltől képes kihozni egy pozitív előjelet, méghozzá azzal a függőleges vonallal, hogy ő a mennyből a földre jött, a mennyei királyságból közénk mindenféle bűnös ember közé. És így megváltoznak az árnyalatok, ami eddig fekete volt, lehet fehér. Ami eddig mínusz volt, most pozitív lett. És ezt tapasztalhatjuk meg a saját életünkben is. Ezért gyakoroljuk a börtönt is, hogy ami eddig mínuszos volt, hadd legyen pozitív, ami szürke, kopott, vagy sötét az tisztuljon meg. Ha úgy érzed, hogy van szükséged erre az előjelváltásra, erre az árnyalatváltásra csak fogadd el azt, a kinyújtott kezdet, ami már rég arra vár, hogy megragadd.

Pál Eszter

Március 15. – szerda

Lk 10,13

13Jaj neked, Korazin! Jaj neked, Bétsaida! Mert ha Tíruszban és Szidónban történtek volna azok a csodák, amelyek nálatok történtek, rég megtértek volna zsákruhában és hamuban ülve.

Régi bibliai eseményekre emlékeztet minket a napos böjti időszak. Negyven évig vándorolt Izrael népe a pusztában, mielőtt bemehetett volna az ígért földjére. Negyven napon át böjtölt Jézus, mielőtt megkezdte volna nyilvános működését. Mind a nyugati, mind a keleti keresztyén hagyomány megtartja ezt a böjti időt, azal a különbséggel, hogy nyugaton vasárnap nem böjtölnek, mert ez a nap a feltámadás ünnepnapja, amikor Jézussal együtt vagyunk az Igében és az Úrvacsorában. Nem böjtölhet a násznép, amikor vele van a vőlegény. Így nálunk a böjti időszak meghosszabbodik és 46 nappal húsvét előtt, azaz hamvazó szerdán kezdődik. Nagyböjt idején reggeli áhítataink alapigéit Fekete Ágnes áhítatos könyvéből fogjuk venni. Töltsünk el minden reggel ezeknek az igéknek a társaságában 2-3 percet és készüljünk együtt a feltámadás ünnepére.

Mai igénkben Jézus az ószövetségi Jónás próféta történetében olvasható Ninive megtérését állítja példaként elénk. Bűnbánatuk jeleként ők durva zsákruhát öltöttek és hamut szórtak a fejükre. Ez hamu emlékeztet a mulandóságunkra, ahogyan az első magyarul leírt szövegben is olvassuk „Isa pur és homu vogymuk” – bizony por és hamu vagyunk.

De a hamu nemcsak az elmúlásra emlékeztet, hanem a tisztaság értékére is. Amikor gyermekkoromban fatüzelésű kályhával fűtöttünk, a tiszta hamut nem a szemétre öntöttük, hanem szétszórtuk a kertben. Úgy tanultuk, hogy értékes anyagokat tartalmaz, ami táplálja talajt. De csak a hamut volt szabad a földre önteni, a koromot semmiképpen. Ez az igaz böjt célja, nem csupán a felesleges zsírok elégetése a szervezetünkben, hanem megszabadulni a lelkünket befeketítő koromtól, tiszta hamuvá égetni azt Isten kegyelmének és szeretetének tüzeiben. Isten segítsen minket ebben.

Bödecs Pál

Március 16. - csütörtök

Lk 15,1

„A vámszedők és a bűnösök mindnyájan igyekeztek Jézushoz, hogy hallgassák őt”

Egyszer az egyik egyetemi oktatónk a következő felszólítással fordult hozzánk: kérdezzenek bátran! Nincs olyan, hogy rossz kérdés! Majd így folytatta: az esetleg előfordulhat, hogy a kérdésük tájékozatlanságról, vagy figyelmetlenségről árulkodik, és még az is megeshet, hogy azt kívánják: „bár soha ne tettem volna fel ezt a kérdést!”, de újra csak azt mondom: kérdezzenek bátran! El lehet képzelni, milyen fesztelenül kérdeztünk ezután. Jézusról, mint tanítóról azt olvassuk, hogy szerettek a közelében lenni a mindenki által megvetett vámszedők, és a közerkölcs mértéke és a törvény tanítói szemében elmarasztalt bűnösök. Ők voltak azok, akik mélyen alulteljesítettek, akikről azt tarthatták, a „hittanórán” nem figyeltek eléggé, ezért jobb, ha hallgatnak, és az élet iskolájában meghúzzák magukat a hátsó sorban. Jézus iskolájában azonban ők voltak a motiváltak, a figyelők és kérdezők. Jézus tiszta szavai, gondolatai, Isten közelségét sugárzó szentsége sem riasztotta el őket, sőt. Mi lehet a magyarázat erre? Valószínűleg az, hogy Jézus nem elvárásokkal, gyanús méregetéssel közelített hozzánk, hanem őszinte elfogadással. A böjtben érdemes eljátszani a gondolattal, hogy mi is tartunk ítélezés böjtöt, méregetés böjtöt, elvárás böjtöt. Cserébe viszont próbáljunk Jézus szemével nézni a számunkra helytelen életvezetést folytatókhöz. Elvégre mi is azért szegődtünk Jézus tanítványának, mert Jézusban egy türelmes és elfogadó mesterre leltünk, akinek őszinte igazmondását sohasem kísérte megvetés. A böjt jelentheti ezt: több Krisztus, kevesebb ítélezés. Vagy akár ezt is: kevesebb ítélezés, több Krisztus.

Édes Árpád

Március 17. - péntek

Zsoltárok 42, 2-3

„Ahogyan a szarvas kívánkozik a folyóvízhez, úgy kívánkozik a lelkem hozzád, Istenem! Isten után szomjazik a lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?” Zsoltárok 42, 2-3

A zsoltáríró szerint a szarvas szomjazik, ezért kívánkozik a folyóvízhez. Mi emberek is sok mindenre szomjazunk. Szomjazzák a gondoskodást és figyelmet a gyerekek, a teljes elfogadást a kamaszok, a működő, szeretetteljes kapcsolatokat a felnőttek, a hétvégi pihenést a dolgozók, az unokát a nagyszülők... A zsoltáríró azonban nem ezekről ír, hanem arról az őszinte vágyakozásáról, ami az Istenre irányul. Ennek a szomjúságnak a leírásához a sóhajtozó, epekedő állat képét használja a zsoltár. Ha egy állat szomjas, vizet kell keresni magának, de a vízig el kell érnie, oda kell mennie hozzá. A szomjúság víz utáni kereső útra indítja az állatot.

A szomjúság tehát önmagában nem rossz. Jelez valami hiányt, amire érdemes odafigyelni. Persze a mai felgyorsult világunk magával hozta, hogy semmire nem tudunk várni, a „rögtön”, és „azonnal” fogalmakat jobban szeretjük, ezért a hiány, várakozás érzését nehezen fogadjuk el.

Érdemes lenne most mégis megélni ezt a szomjúságot, mert a lelkünk mélyén lévő űr Isten hiányát jelzi. Minden ember lelkében ott van egy Isten alakú űr, amit csak az Isten képes betölteni, és aki nem tud szomjazni az élő Isten után, nem tudja betölteni ezt az űrt. Istent tehát csak szomjazva lehet megérteni. Ezért ne nyomjuk el magunkban a szomjúságunkat, inkább éljük meg azt. Böjt van, ezért figyeljünk magunkra, és érdemes feltenni magunknak a kérdést: mire is szomjazunk most az istenkapcsolatunkban? Ha ez megvan, akkor már nem kell mást tennünk, csak elindulnunk a folyóvízhez, ahol Isten szomjoltó szeretete vár minket!

Baloghné Oravetz Anett

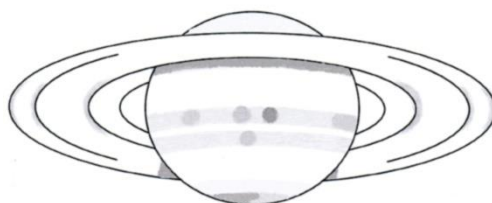
Március 18. - szombat

Jób 42, 1-6:

„Jób ekkor megszólalt, és így felelt az Úrnak: Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál. Ki akarja eltakarni örök rendemet tudatlanul? – kérded. Valóban olyasmiről szóltam, amit nem érthetek: csodálatosabbak, semhogy felfoghatnám. Hallgass meg, hadd beszéljek! – kértem. Én kérdezek, te meg oktass engem! – felelted erre. Eddig még csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak. Ezért visszavonok mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban.”

Jób könyve és a böjt is egy kicsit arról szól, hogy szembenézünk a valósággal: milyen az, amikor az Isten igazán Isten, az ember pedig igazán ember. Azaz milyen az Isten, aki mindent, bármit megtehet velünk és a világgal a teremtés jogán, és milyen a kiszolgáltatott por és hamu teremtményi lét. Az egyik igehirdető szerint az Úristen és a kis óvódás mondhatja egyedül: „csak”. Jób mérhetetlenül sok szenvedés után különleges lelkigondozásban részesül. Isten egy csillagközi utazásra viszi, ami biztosan erős szédülést okoz Jóbnek. Majd olyan kérdéseket tesz fel neki, amelyeken keresztül hamar belátja, hogy neki nem sok illetékessége van azok megválaszolásában. Isten kérdéseinek a lényege, hogy miért gondolja a porszem ember, hogy saját kis életének igazságai, megfigyelései alapján végérvényes kijelentéseket tegyen az Istennel, az ő tervével, a kifürkészhetetlen világgal és az élet értelmével kapcsolatban. Hogy jön ő ahhoz, hogy kis életének meglátásait az égre vetítse és azoknak univerzális érvényt szerezzen? Tényleg miért is? A nagy utazás végén Jób a kezére teszi a száját és elfoglalja a teremtésben számára kijelölt helyet. Mindezt teszi azzal a mérhetetlen jó érzéssel, hogy a világ teremtője személyesen foglalkozik vele. És ha a kérdéseire pontos válaszokat nem is kap, jól tudja: embernek lenni nem vigasz és remény nélküli állapot. A böjt jelképe a hamu. A böjt az emberségünk mélyebb megélésének az ideje, de mindenek fölött Isten megdicsőülésének az ideje. Isten úgy dicsőíti meg magát, hogy ugyan nem válaszol meg minden kérdést, de emberként közénk jött, hogy átélje a földi életet. Megdicsőíti magát abban, hogy nem hagy minket egyedül, hanem segít, közösséget vállal, gondoskodik, és állja miértjeink záporát. Mindezt teszi a Krisztus által, aki eközben szorosán ölel minket át.

Édes Árpád

Március 19. - vasárnap

Mt 6,16

¹⁶”Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran.”

Ma, böjt harmadik vasárnapján kétszeresen is megszólít minket ez az ige. Nem nézhetünk komoran, hiszen vasárnap van, a feltámadás ünnepnapja, amikor Jézussal együtt vagyunk az Igében és az Úrvacsorában. A nyugati, keresztyének, akik közé mi is tartozunk, vasárnap nem böjtölnek, mert nem böjtölhet a násznép, amikor vele van a vőlegény.

De nemcsak vasárnapra, hanem a böjt egész idejére vonatkozik ez a parancs. Kétfélek vezethet arra, hogy komor legyen a böjtölő tekintete. Egyrészt a Jézus korabeli világban dicséretes vallásos érdemnek számított, ha valaki böjtöt vállalt lelki megtisztulása érdekében. A böjtölők gyakran kimutathatták külső megjelenésükkel, sőt komor arckifejezésükkel is, hogy ők most bizony böjtölnek és tekintsenek rájuk ezért elismeréssel a többiek. Másrészt a böjt idején kilép a megszokott életformájából az ember, kevesebbet eszik, lemond megrögzött rossz szokásairól, kényelmetlenséget vállal. Ez bizony egyáltalán nem könnyű és könnyen komorra válik a nélkülöző ember tekintete. Jézus mégis arra biztat bennünket, hogy ilyenkor se nézzünk komoran. Nem kell, hogy mások észre vegyék rajtunk a böjtünket, és végkép ne akarjunk dicselkedni előttük ezzel. Ne nézzetek komoran, hanem találjátok meg az örömtöket a böjti idején is. Három örömforrásunk is lehet ilyenkor. Egyrészt örülhetünk a percről percre megvívott csatáink során elért győzelmeinknek. Kitarottam, ennek örülök én is, a mennyei Atya is, aki titkon néz és együtt örül velem még az apró győzelmeknek is. Másodszor örömforrásom, hogy olyasmire tudok teljes erővel figyelni a böjt idején, ami jó, ami számomra is élvezetes. A böjt nem mindenről való lemondás, hanem koncentráció valami értékesre és fontosra. Harmadszor örömet jelent a végső jutalomra gondolni. Arra, amikor a böjt majd eléri célját és megtisztítva és felkészítve állít egy új életszakasz elé.

